

Előfizetési ár:

Egy évre 4 ft 3 óra 1 ft
Fél évre 2 ft 1 óra 40 kr

Egyes szám ára 10 kr.

Szerkesztőség

és kiadóhivatal a „Csongrád”
könyvnyomdájában, hova a
kéziratok és előfizetési pén-
zek is küldendők.

CSONGRÁD

Társadalmi és közművelődési hetilap.

Hirdetési díjak:

Egy hasábos sor egyszeri
beiktatása 10 kr., két ha-
sábos 20 kr., három hasábos
30 kr. Legalább háromszori
közlésnél a fele díj számít-
tatik. Bélyegdíj külön 30 kr.

Nyilttérben

minden egyes sor 20 kr.
Bélyegdíj külön 30 kr.
Kéziratok visszaadására nem
vállalkozik a szerkesztőség.

I. évfolyam.

Felelős szerkesztő: CSONGRÁDI GÁBOR.

3-ik szám.

A legnagyobb hazafi.

Ki ne tudná azt, hogy kiről van szó, midőn a „legnagyobb”-at említjük??

Ki ne ismerné annak nevét, a ki dicső tetteivel úgy saját nemzetének, mint az egész világnak az elismerését vívta ki magának?

Kinek nem dobban meg szíve kebelében, nem buzza fel könnyűje szemében, ha — Kossuth Lajosról beszélnek?!

Mert róla van szó.

Messze olasz földön, távol az édes hazától, a hontalanság keservei között tölti bus életét a legnagyobb magyar: — Kossuth Lajos. S megtörve az évek sulya alatt, távol szülő honától, még ott is, és folyton csak a forrón szeretett hazának szenteli áldásdus életének még alkonyát is.

S ama csalódások hosszú láncolata után, melyek életét megkeseríték, még a reménynek pislogó mécse sem vehet halvány fényt, hogy valaha hazáját még viszont láthassa.

Vérző szívvel bár, de már rég lemondott ő erről a boldogságról.

És ezen bánatát, mely keblét oly nagyon emészti, eme határtalan keservét csak egyedül azon boldogító tudat képes némileg enyhíteni, hogy a haza gyermekei, kikért ő mindenét áldozta, legalább hálás szeretettel emlékeznek rá, hogy a szív kötelei, melyek bennünket hozzá kapcsolnak, nemzedékről nemzedékre szállva, soha nem lazulnak. E jól eső tud felejteti csak a nagy hontalannal emésző bánatát, s villanyozza már-már lankadó kedélyét.

Hazánk hű fiai nem egyszer adták már tanujelét annak a rajongásszerű őszinte, mély szeretetnek, melylyel Kossuth iránt megannyian viseltetünk. Keresik és újból megragadják az alkalmat, hogy tanubizonyosságot tegyenek róla, hogy az örökös hála tiszta, szent érzete nem halt ki a szívekből azon férfiu iránt, kinek Isten után legtöbbit köszönhet a magyar.

A Kossuth iránti szeretet és hála jelei közé tartozik első sorban azon, minden bizonynyal elismerésre s egyszersmind követésre méltó tett is, melylyel nem egy város tüntette ki magát hazafias érzelmében, a midőn kiváló nagyrabecsülése jeléül, Kossuthot diszpolgárává választá.

Kossuth Lajos pedig az őszinte szeretet ily fényes bizonyosságát mindig benső örömmel fogadta.

S csodálatos, — tisztelt polgártársak — hogy Csongrád, a nagy magyar Alföld legmagyarabb s legrégebb városa, még mindeddig le nem rötta hálája e köteles adóját a jellemóriás, a dicső aggastyán iránt, holott közvetlen szomszédaink csaknem mindnyájan meg-

tevék már e hazafias kötelességüket. Szentes, Mindszent, Hódmezővásárhely, Félegyháza és Kunszentmártonnak már rég diszpolgára Kossuth, csak mi vagyunk tétlenek!

Fel, tisztelt polgártársaim, fel tehát! Az nem lehet, hogy midőn annyi s annyi város iparkodik eklatáns kifejezést adni hazánk legnagyobb fia iránti szeretetének, csak éppen mi nézzük nyugodtan e lélekemelő mozgalmakat?

Tette föl, Csongrád derék polgárai!

Sorakozzunk mi is ama városok közé, melyek a dicső hontalan rideg napjait a szeretet melegével édesítik meg, az öröm rezgő halvány fénysugarát árasztva örömtelen, sőt életére.

Hadd simitson el a mi kezünk is gond és bú vonta redői közül egyet a 88 éves öreg, szelid, szép homlokán, elűzve onnan néhány percre a bánat terhes föllegét.

Tegyük ezt, polgártársak!

Hiszen csak önmagunkat tiszteljük meg, a midőn megválasztjuk őt városunk diszpolgárává.

Hiszen a mi szívünk is csak oly hévvel dobog érte; a mi lelkünkben is csak oly kiolthatatlanul él dicső tetteinek magasztos emléke.

Szám nélküliek még sorainkban, kik hallották is a megváltó ígét ajkairól; kik gyújtó szavától lángban égtek; a Messiást színrőlszínre látták. S ezek ne lelkesülnének érte ma?

Övék a kezdeményezés dicső kötelessége első sorban.

Indítsunk hát — tisztelt polgártársak — mozgalmat ezen hazafias ügyben, hogy a közelgő március 15-én, a magyar történelem eme legfényesebb napján, a szabadság hajnalának évfordulóján, a turáni remetét: Kossuth Lajost, Magyarország volt kormányzóját, már mint Csongrád város diszpolgárát üdvözölhessük!

Büchler Márton.

*

Készséggel nyitottunk teret Büchler Márton ur indítványának; azon meggyőződésben lévén, hogy Csongrád város minden polgára, vallás-, elv- és pártkülönbség nélkül, egy szív, egy lélekkel csatlakozni fog a nemes mozgalomhoz. — Fölvívjuk t. polgártársainkat, valamint városunk erkölcsi testületét, hogy az eszmének saját hatáskörükben is igyekezzenek barátokat szerezni. Szerk.

— **A kórházi illeték** ügyében közölt cikkünkkel meglehetősen felráztuk álmaiból a városi előljáróságot, mert azóta halom-számra gyártatja a megintéseket a kórházi illeték behajtása tárgyában. Megvalljuk őszintén, hogy nekünk egészen másféle fogalmunk van az előljáróság hivatása és kötelességéről; de mert tudjuk, hogy egy régi rosztat kiirtani nem oly könnyű dolog, tehát a saját fogalmunk

szerint szükséges eljárást majd érvényesítjük panaszos feljelentésünk alapján.

Ezuttal csak mellékesen említjük meg, miszerint tudomásunk szerint a kórházi illeték szedhetése ellen Csongrád város előljáróságánál már panaszos előterjesztés, sőt felebbezés is fekszik; tehát célszerűbb lett volna a panasz és felebbezés érdemében eljárni, mint annak mellőzésével, jogos alappal nem bíró kórházi illeték behajtása céljából erőszakoskodni.

Mert ha a kiváltságos korszakból átöröklött szokást, mely eredetileg is csak önkénykedésen alapult, kedvesen fogadták is az előljáróságok; de midőn már az ellen panasz és felebbezés adatott be, és midőn mi is lapunkban a kórházi illeték beszedését törvényellenes cselekménynek jelentettük ki, az előljáróságnak nem a végrehajtási eljárás folyamatba tétele, hanem képviselő testületének sürgős egybehívása lett volna kötelessége.

Mert részünkről mi magunk is azon nézetben vagyunk, hogy ezen a szokáson alapuló fontos ügyben első fokulag a közgyűlésnek kell nyilatkozni, sőt határozni. És mert mi ekként vagyunk meggyőződve, azért még ezuttal tartózkodunk határozott véleményünk nyilvánításától, és csak általánosságban említjük fel, hogy a szegényeknek oly módon és oly módozatok s eszközök felhasználása általi segélyezése, mint az Csongrádon divatban van, arculesapása a humanismus elveinek.

Azért is a szegényügy rendezésére az 1886. évi XXII. t. c. 145. §-a értelmében felhívjuk nemcsak városunk, hanem vármegyénk hatóságának figyelmét is; elvárván egyuttal előljáróságunktól, hogy mindaddig, míg a kórházi illeték szedhetése ügyében jogerős határozattal nem rendelkezik, a végrehajtási eljárást felfüggeszteni fogja!

Közegészségügyi igazgatás Csongrádvármegyében.

I.

(X.) Csongrádmegye levéltárában kutatva, csakhamar meggyőződhetnénk arról, hogy megyénkben az egészségügyi kormányzat iránya a m. kir. belügyminisztériumnak a járványszerűleg föllépett betegségek körüli óvó és gátló rendeleteiben gyökeredzik. Tehát az általános közegészségügynek fogalmával és fejlődésével és egészben a közegészségügyi rendszertől ott sem kezdeményezőleg, sem ellenőrzőleg még a mai napig nem foglalkozott senki. Mert a mi öreg vármegyei főorvosunk, a legutóbb megtartott tisztújításig, — eltekintve a közgyűlések és közigazgatási bizottsági ülések időszakától, midőn a minden ízében derék és alkotmányos érzelmű volt főispánunknak a vacsorát praeskribálta és ennek következményeit figyelemmel kísérte, — csongrádi tanyáján és szőlőjében élvezte orvosi szempontból az öregségre üdítő hatással bíró idylli élet örömeit.

Ügyes működést fejtett ki az ujoncozások körül, sőt időközönként nem mulasztotta el a gyógyszerárak vizsgálatát sem, — de arról, hogy a törvényhozás által kritikát nem tűró 1876. évi XIV. t. c. rendelkezései az egyes önkormányzati testek által miképpen hajtattak végre és a községek egészségügyi előadói, vagy orvosai mennyiben felelnek meg

különösen az alsóbb, szegényebb néposztályal szemben hivatásuknak, s mit kellene tenni azokkal és általában az önkormányzati testületekkel szemben, hogy hivatásuk és kötelességüknek megfeleljenek: — gondolkozni nem szokott. — Mivel pedig mi, — a mint a „Szentés és Vidéke” című lap 6-ik száma vezércikke is igen helyesen, bár következtéseiben a szokott személyeskedés terére lépve, intónálta: — a kisvárosi magyarok konservatív hajlamaival bírunk, látva, hogy az, ki nek hivatása, sőt kötelessége volt az egészségügyről és ezzel rokontermészetű s annak elváthatatlan részét képező — köztisztasági rendszetről gondoskodni, arról nem gondoskodott, — lelkiismeretbeli kötelességünknek tartjuk ez ügyet magunkévá tenni.

Nálunk a közegészségügy fontos kérdése teljesen meddőn hagyatott, s a járások, községek orvosai és körorvosaira volt bízva, hogy mennyiben tartják ők hivatásuknak a községek fukar lelkű képviselő-testületeivel és az időközönként népszerűsége vergődött kortesvezérek befolyásával szemben a közegészségügy rendezéséről szóló említett törvénycikk és a vármegye által alkotott köztisztasági szabályrendelet intézkedéseinek végrehajtását, valamint a mulasztásokkal szemben, a felügyelet gyakorlására hivatott hatóságoknál az indítványok megtételét. Miután pedig az orvosoktól, említett lelkiismeretszerű hivatásuk nemesak kényelmük feláldozását kívánta volna, hanem a kortesvezérek agitációi és esetenként biztosított befolyása kellemetlenül is érinthette őket, — mi természetesebb, mint hogy orvosaink, — a vármegye főorvosa maga járván jó példával elől, — a „hallgatni arany” közmondásnak hódolva, befoglák ugyan orrukat, különösen midőn a csongrádi főtérre létező koresmahelyiségek előtt és a mellékutcáinkon végig mentek, de ha a szegényebb néposztály körében a halandóság orvosi gyógykezelés nélkül bármily arányokat öltött is, — mert azok részére a humanizmus elvei szerint a gyógyszerek a községek pénztára ter-

hére lettek volna megrendelendőek és a gyógykezelés is díjtalanul lett volna teljesítendő, — jelentést tenni elmulasztottak.

Eme abnormis és meggyőződéses szerint vétkes gondatlansággal vezetett s nemzetiségi érdekeink szempontjából felfogva, bünyös mulasztásokkal járó bajokon óhajtok segíteni, midőn cikksorozatommak t. szerkesztő ur becses lapjában helyet kérek, hogy ezen ügyet abban letárgyalva, az önkormányzati testületek és azok szakközvegei, a közegészségügyi hatóságok, tanítók és iskolai hatóságok figyelmét nemzetünk létkérdésével kapcsolatos eme ügyre fölhívjam.

— **Retour!** Tisztelt lapársunk, a „Szentés és Vidéke,” nem fog ránk nehezteni, hogy tőlünk nem függő akadályok miatt, kollegiális üdvözlétét kissé megkésve, csak mai számunkban viszonzozhatjuk! Arra, hogy a „Szentés és Vidéke” bábái az ujszülött „Csongrád”-ot — melynek világrajötte az ő szakmestertük kikérése nélkül is szerencsésen megeseit, — kicsinyelni, gyöngélleni, s ismert jós tehetségükkel még életidejét is megszabni fogják, elkészülve voltunk, s az reánk váratlan, meglepő nem is lehetett. Egész természetes tehát, hogy e kicsinylő hangon meg nem ütközünk, mivel tudjuk, hogy a bábánéik jóslatai ellenére a legvéznább gyermek is gyakran a legzmosabb, erőteljes emberré fejlődik, s az időjós bölcsék már rég elfeledték, a mikor ez élte virágjában vagon. Mindamellert korántsem szándékunk kitérni a „Csongrád”-dal foglalkozó közlemény azon részére elől, a mely egy, lapunk programjából kiszakított mondat feszegetésével bajlódik. Mert fura egy logikája van a mi t. kollegáinknak! Olybá is tűnik fel elől-tünk, mint az egyszeri pap, ki míg kenetesen a bőjtöt prédikálta, maga zsiros ételektől görnyedező asztalnál ebédel. . . . Saját tényei alapján igazat kell adnunk a „Szentés és Vidéke”-nek, hogy „a gyanúsítások mérge az utóbbi időben nálunk is veszedelmesen lábrakap, mindent bemételezve, a mi vele érintkezésbe jő.” — És mi magunk tartjuk a legszomorubb jelenségnek, „hogy a sajtó egy közvege, egy hírlap szegődik az erkölcsi mérge szolgálatába!” Mert

hát a „Szentés és Vidéke”-nek lapunkkal foglalkozó közleménye elsőtől az utolsó betűig semmi más, mint épp az általa perhorreskált sanda gyanu, s a kákán is csomót kereső kötekedési viszketeg. — „Az a lap, — mondja a „Szentés és Vidéke” — a melynek programjában ez áll: Csongrád nem nélkülözheti a sajtót, a melylyel hozzá lehet férni minden emberhez — nem lap, hanem csak lapalakban folytatott plakátkezés.” — Ez az állítás, t. kollegáink e naiv őszintesége, feltétlenül megállja helyét a — bolond gombok között. Megtudjuk belőle, mit különben nála már eddig is észleltünk, hogy a „Szentés és Vidéke” szerint azon lap áll hivatása magaslátán, a mely a közdolgozókkal összefüggő, és így a személyek ténye nélkül el nem bírható ügyek vitatása körül csupán élesen megvont grádusig s meghatározott személyekig hajlandó elmenni, és nem az, melylyel személyválogatás nélkül csakugyan minden emberhez hozzáférhetünk. Az, mely a nagyságok és méltóságok előtt szolgálélekkal meghunyászkodik, — és nem, amely előljáró s alattvaló közt — ha tetteik nyilvánosság elé valók, — különbséget nem ismer!

Nagyon gyanus mértékkel mérhetik ott az igazságot, hol a sajtó hivatásáról ily ferde fogalmakat hirdetnek!

Szemünkre veti a „Szentés és Vidéke,” hogy lapunkba „többen” dolgoznak. — Fogadja meg részvétünket a „Szentés és Vidéke,” ha az ő elvei iránt oly csekély fokú az érdeklődés, hogy azt is sárga irigykedéssel nézi, hogy már pályánk kezdetén többen keresnek fel becses közremunkálásukkal bennünket!

Valótlan és az igazsággal ellenkező az a gyanúsítás, mintha mi a „Szentés Lap”-pal, az eddigi nyomdaközösségen kívül, bármily egyéb solidaritásban állanánk. Hogy nézeteink egyben-másban helyesléseivel találkozunk, annak mi csak örvendünk; rajta leszünk, hogy mielőbb közönségünk osztatlan tetszését is kivívjuk. Szülőanyánkul ugyan ép oly kevésé vállalkozunk, mint a mily kevésé formálhatnánk apasági igényeket a „Szentés és Vidéke” ellen; anynyit azonban már most konstatálhatunk, hogy a

A „CSONGRÁD” TÁRCZÁJA.

Lélektani apróságok.

— Tanulmány. —

Ne riadj vissza a czímtől nyájas olvasóm. Nem foglak unatni száraz bölcselkedéssel. Lelki életünk működése és nyilvánulásai köréből óhajtok egyet-mást, lehetőleg élvezhető formában, megbeszélni, úgy, a mint én magam is másoktól tudom, tanultam, s részben tapasztaltam.

Holtig tanul még a pap is. Egy kis okulás, bölcsesség soha sem árt az embernek. . . .

Hogy lelki állapotunk a test állapotával szorosán összefügg, — az bizonyítgatásra nem szorul. Ezt az állapotot mondjuk mi vérmérséknek, vagy véralkatnak.

Hipokrates és Galenes, az orvosi tudomány megalapítói, négyféle ilyen véralkatot különböztettek meg az emberi szervezetben, és azokat a testünkben uralkodó nedvek szerint jelölték meg.

Sangvinikusnak, vagyis vérmesnek nevezték a könnyű vért, a vére után; melankholikusnak, melának mondták a nehézvért, a kibén tudvalevőleg sok a fekete epe; kholerikusnak vagy epésnek a forró vért mondták, minthogy a sárga epe benne a tulnyomó; s flegmatikus vagy nyálkás az a hideg vért ember, kibén a mirigyek tulnyomók.

Minthogy lelki életünk legfőként e vérmérsékek szerint alakul, nem lesz érdektelen a véralkatokkal külön-külön foglalkoznunk.

Lássuk tehát egyenként őket.

A vérmes.

Piros és meleg vérenek forgása gyors; érverése sebes, gyakran változó. Kitűnő üterekkel (arteriae) és hathatós tüdővel rendelkezik. Erzekény idegei a legcsekélyebb behatásokat is felfogják, a visszahatás azonban nyomaték és tartósság nélküli.

Szeme eleven; taghordozása igénytelen, változó; járása fesztelen, magatartása könnyű. Kedélye nem mély, de érzekény; az indulat nála csak pillanat műve. Gyorsan lángra kap, de tüze csakhamar nyomaték nélkül enyészik el. Inkább indulatos, mint szenvedélyes; bosszút nem forral.

Nem szeret, de szerelmes.

Jelleme a — jellemtelenség.

Állhatatos az — állhatatlanságban. Gondolataiban meggondolatlan; következtetéseiben következtellen, de következetes a következtelenségben.

Szíve lágú, érzekény. A jó akarat soh'se hiányzik nála, és mégis rossz ember. Tetteinek következményeit soha sem veszi fontolóra, még akkor sem, ha már másoknak károkat okozott velök.

A legszentebb ügyet könnyelműleg veti mérlegbe szeszélyeivel. Tévedéseinek áldozatait a fakép-nél hagyja, s képes nyomorba dönteni azokat, kik szívéhez legközelebb állanak. „Nálam meg volt a jó szándék, hogy az eredmény balul ütött ki, nem tehetek róla,” — szokta mondani. Így mentegetőzik lelkiismerete előtt, s teljesen mentve is hiszi magát. De hisz a világ még a leghanarabb s legkönnyebben menti ki a könnyelműt, pedig a könnyelműek okoztak legtöbb bajt az emberiségnek!

A vérmes a sors legnagyobb csapásai alatt sem javul; ha javul is, higgadt, komoly megfontoló ember soha sem lesz belőle. Ha letűnik szerencse csillaga, ha súlyosan nyomják vállait az élet gondjai, kétségbeesve jajdul föl fájalmában; sebei azonban mihamar behegednek.

Gond, bu, bánat nem gyötrik szívet. A fájdalom nála pillanatnyi.

A vérmes jó és rossz hazafi: rohanva halad és gyáván hátrál.

A divat embere, és annak — ostorozója.

A setétség és világosság fia.

Minden szín, minden párt embere, a mint a körülmények hozzák magukkal.

Minden habon uszik; tapad a külszínhez. A multat feleli; a jövő nem aggasztja; vágyai, kíválmái a jelent lebegik körül.

Értelme könnyű felfogású; itélete gyors, éles de felületes; esze világos, de nem mély.

Inkább elménckedik, mint elmélkedik.

Az elme fogékony, de nem tartós.

A könnyelműek rendszeren a legszebb szellemi tehetségekkel vannak felruházva. Képzletük tüzes, lángoló. Korlátokat nem tűnek.

A vérmes őszinte; jó és rossz tetteit egyaránt megvallja.

Mindent ígér, — keveset ad, — semmit sem teljesít. A bajban kész segédkezet nyújtani, — de szavánál fogd, mert különben az ígért ígért marad.

A vérmes szívesebben áldozza fel javait, mint sem testi vagy lelki tehetségeit.

Kölcsön adni nem szeret; ha van neki, mégis szívesen ad, de nem kölcsön. Ő maga azonban nagyon szeret kölcsönt felvenni. Adósságai nem aggasztják, napjait gondtalanul, vígan tölti el.

A körülményekhez udvariasan simul. Zavarba nem jő; a legbonyolultabb viszonyok közt feltalálja magát.

Társalgása kellemes; én societé szíves, megelőző, szolgálatra kész; sok szépet tud mondani.

Hévvvel karol föl mindent. Barátja az egész világnak. Az emberek kedvelik is bohóságaiért, de nem szeretik.

Lepke természetű. Kedveli a szépet, s ha ez rossz is, — még inkább.

A kártya asztalhoz nem nyervágya viszi; a mily könnyelműleg sodorja zsebébe a nyert aranyakat, épp oly könnyelműleg szórja is el.

A bort nem utálja, de már kevéstől is tökré-szeggé lesz; brudert iszik mindenkivel; dalol, esókló-lózik s elalszik az — asztal alatt.

„Szentés és Vidéké”-ben több irántunk a még palástolt ellenszenv, mint a „Szentési Lap”-ban a nyílt jóindulat. A mi persze minket legkevésbé sem csüggeszt; a göröngyöt félre rugjuk, az akadályokat áthágjuk, s kezdett utján karavánunk halad tovább, előre! — Hogy ama bizonyos kulisszák mögé mikor s mennyiben volt alkalmunk tényleg betekinteni, azt annak rendje és módja szerint, a kellő időben — úgy alkalom adtán — majd lesz módunk még elbeszélni. Tehát, ha tetszeni fog, ily értelemben még „alkalmi lap” is lehetünk. — A fölött azonban, hogy Csongrád város társadalmi és közművelődési viszonyainak javítása s emelése körül mennyiben illet meg egykor bennünket az érdem, mennyiben lesz értéke fáradozásunknak, a „Szentés és Vidéké”-t bírói fórumként elfogadni hajlandók nem vagyunk; mert e fölött döntené az a közönség lélesen illetékes, melynek javát szent célul elélnébe tűztük!

Végezetre pedig megjegyezzük, hogy mi soha pártviszályokban részt nem vettünk és azokba bocsátkozni nem fogunk; mert fölötté állunk minden pártoskodásnak. De föltéve, hogy e térre lépünk, még akkor sem vethet szemünkre semmit az olyan lap, mely folytonos botrányhajhászásban találja örömét! — Pártoskodni nem fogunk; de igenis mi nyíltan valljuk és főnne hirdetjük, hogy sem lapunk, de a széles világ egyetlen lapja sem felel meg magaslatos hivatásának, nem teljesíti szent kötelességét, ha minden emberhez, ki a közügyek terén működik, s e működésével a nyilvánosság tiltakozó közbelépését provokálta, hozzáférti nem iparkodik. Hozzá fogunk férni mindenkihez, s nyíltan fogunk helyeslésünknél, mint akár nem tetszésünknél kifejezést adni, legyen az a „Szentés és Vidéké,” vagy legyen bárki más, mert hát az árnyéktól mi sem ijedünk meg; viszont pedig hozzáférhetővé tesszük lapunkat többeknek és bárkinek, a ki közérdekű dolgokban nyíltan felszólalni akar. — Szolgáljon tehát tudomásul a „Szentés és Vidéké”-nek, hogy a mi józan higgadságunk aránytalanul nagyobb, sem hogy a t. kolléga által megajánlt ama kétes játékba bocsátkoznánk, a minek pengetése egyébként is eszmének eszme, de hát veszekedett — rögeszme!

Mint író elmés, mulattató; irálya fesztelen, könnyen folyó, de nem szabatos.

Tanulni csak a végszükség esetén tanul. Iróvá a hiúság vagy a szeszély teszik. Megkoszoruzza önmagát. Ha rázúdul a kritika, nevet rajta, hogy a kaján sors — mint ő mondja — avatatlan kézzel letépi homlokáról a babért. Elég az neki, ha a világ tudja róla, hogy ő — írt.

Pályadíjat nem nyert, de nyerhetett volna.

Nincsen semmiféle oklevele, — de lehetne.

Gőgös elbizakodottság az egész ember. — Mint tanító szerencsés. Meg tudja különböztetni a mulattatót a szükségestől, ezt a hasznostól. A körülményeket és tanítványai tehetségét soha sem feleli. Nyájas és leereszkedő; példái hasonlatai által a legszárabb tudományát is kedvelté képes tenni.

Mint hivatalnok rendes, de csak addig, míg függ. Hivatalának nehézségeit csak kényszerítve tűri.

Vallásban szabadelvű. — Míg a divat szabályaihoz erősen ragaszkodik, addig gunyolja, nevetségessé akarja tenni a vallás külső szertartásait.

Ha gazdag: fényűző, pazarló; ha szegény: munkás.

Jó alattvaló, rossz parancsoló. Elv, hatás, cél és önállás nélküli. Mint szolgál, hű; mint ur, barátja és egyszersmind ostroma szolgálóinak.

A vérmes ifju ledér; a leány pedig kacér, kockett, csapodár, a divat bolondja; kivágott ruhát előszeretettel visel. Hódítani vágyik, s maga is meghódol; de — gyakran.

A nő házias, a férj udvarias. Mindkettőnek hűsége ingatag; szerencse, hogy botlásaikat, könnyen felelik, egymás gyengéit tűrik, nem féltékenyek.

Ha fürteik ősbevarsarodnak, ama derék aggasztánokat tiszteljük bennök, kik a házi békét nem zavarják. Nyugodtan tűrik a hanyatló élet terheit, s a sir szélén mosolyogva bucsuznak el unokáiktól...

Ujdonságok.

— **Tisztelettel kérjük a lapunk iránt érdeklődőket, miszerint előfizetéseiket minél előbb megtenni sziveskedjenek, mivel ezentul már lapunkat csakis előfizetőinknek küldjük meg.**

Lapunk előfizetési ára: Egy évre 4 frt, félévre 2 frt, negyedévre 1 frt.

A kiadóhivatal.

— **Hymen.** Nagy Esztikét, városunk egyik legszebb polgárleányát, a napokban jegyezte el Bólya Mátyas Szegedről. — Bánti József helybeli fiatal iparos pedig mult hó 30-án vezette oltárhoz Csépe Juliskát. Az esküvőn a násznagyti tisztel a menyasszony anyai nagybátyja, Eszes Mátyas földbirtokos teljesíté. — Mindkét szép menyasszony apátlan, anyátlan árva.

— **Dr. Kovács Pál** városi orvos, sebész-, szemész- és szülész-tudor elhunytával közéletünk egyik legjelesebb, köztisztelőben álló alakját veszítettük el. Halálának híre a mily váratlan, épp oly megdöbbentő volt, s városszerte a legbensőbb részvételt kelté. Mintegy tíz éve, hogy Csongrádon letelepedett, s ez idő alatt elismert, mely tudománya s tapintatos, kedves modorával mindnyájunk szeretét s tisztelőt vívta ki. Hízásra hajló, esőndes természetű, nyugalmas agglégény volt. Magánosan élt, s úgy halt meg rokon, barát és ismerősök nélkül, garcon lakásában magára hagyatva, teljesen egyedül. Midőn szombaton reggelijét vitték be neki, vették csak észre, hogy már kiszenvedett. Vívódás nélkül, esőndben, a mint élt, hunyt el. Bunkás élete legszebb korán, 40-ik évében fojtá meg régi betegsége, a tüdővész, mely három hónap előtt ágyba kényszeríté. Temetése vasárnap d. u. 3 órakor az evang. vallás szertartásai szerint általános részvét mellett folyt le. — Dr. Kovács Pál békésmegyei származású, szegény sorsu szarvasi szülők gyermeke volt s már kora ifjúságában árván maradt. Elemi és középiskoláit szülővárosában, felsőbb tanulmányait pedig a bécsi egyetemen végezte, s ugyanott nyerte orvosi oklevelét is. — Áldás és béke hamvaira!

— **Bálak.** Bogyó polg. isk. tanár elnökle alatt a helybeli ifjúság f. hó 9-én a „Polgári kör” helyiségében tartandó zártkörű táncvigalom rendezését határozta el. — Ugyancsak a „Polgári kör” f. hó 16-án „gazda bál”-at rendez. A legfényesebb mulatságnak azonban kétségkívül a tervbe vett „vadász-bál” ígérkezik, mely, ha — mint ohajljuk — valóban létrejön, hivatva lesz a pártoskodások közben elesenevészsedett csongrádi bálak jó hínevét ismét visszaállítani.

— **Csanyi bál.** A csanyi mérnökök és a községi előkelőség január 25-én egy minden ízében kiválóan sikerült társas összejövetelt rendeztek, mely megvetette alapját azon összejövetésnek, melylyel — biztos kulforrásból vett értesülésünk szerint — több jótékony cél anyagi támogatását célozzák. Ugyanitt elhatározták, hogy a társadalmi életet is felpezsdítendő, ezután gyakrabban adnak nyilvános jellegű összejöveteleken találkozt. Ennek alapját megvetendő, a nagyvendéglő alkalmas helyisége volt izlételjes eleganciával felszítve, ugy, hogy a legkényesebb igényeket is kielégíthette, a mi méltán válhatik dícséretére a buzgalmas fáradhatatlan rendezőségnek, mely is minden igyekezetét oda összpontosítá, hogy a megjelenteknek egy feledhetetlen éj perceivel legyen gazdagabb, a kellemes multra való visszaemlékezés.

— **Vacsora** alatt, a második fogásnál, Fromm Miklós kir. főmérnök emelkedett szellemű toasztján üritett poharat a leendő sikerért, összetartás és el nem csüggedőre biztatván a rendezőseget; míg dr. Benedek József, talpraesett pohárköszöntőjében, a megjelent vendégszoruért üritett poharat. Ezután a türelmetlen ifjúság a vége-hosszát érni nem akaró lucullusi vacsora befejeztekor Terpsichorének áldozandó, táncra kelt, melyhez a zenét a vidék legjobb zenekara, a szentesi Kiss Bandié szolgáltatá; minnek következménye az lett, hogy a száraz fa hurjainak csabos hangjai mellett a késő hajnali órákig jártuk a búfelejtőket. — Ha van superlativusa a báli tudósítások stereotyp kifejezésének: kiváló sikerültség, fesztelen jókedv stb., ugy ez ma kevés a való kifejezésére, mert nagy fába vágnám fejszemet akkor, ha az ott látott képeknek akarnám hű visszatükrözését nyújtani. — Aki áldozni szeret a táncművészet istennőjének, azt összejövetelünkön meg nem bánható módon eszközölte, már csak azért is; mert a környék szépei itt adtak találkozt egymásnak.

Hódolva a bevett szokásnak, a következőleg próbálnám csokorba szedni azt a sok szép virágot, melyek egy földi paradicsom édenét varázsolták szemünk elé. — Jelen voltak, asszonyok: dr. Benedek Józsefné, Fluck Dezsóné (Szeged), Fromm Miklós (Szeged), Henne Jánosné, Körmendy Zsigmondné (Felgyő), Morvay Antalné (Szolnok), Krepalek Lajosné, Egressy Péterné (Csongrád), Leányok: Balogh Margit (Szeged), Fromm Mariska (Szeged), Egressy Pirooska (Csongrád), Körmendy Mariska (Felgyő), Marossy

Ilonka (Szeged), Morvay Erzsike (Szolnok), Török Berta, Szathmáry Mariska (Szentés). — E névsor biztosította e jókedvet, mit a késő reggel sem tudott megszakítani, ugy, hogy a kelő nap sugari régen bearanyozták már a vendéglő tetejét, mikor még az ifjúság szünni nem akaró hévvel járta a ropogóst. (T.K.)

— **A sorozás.** Csongrádvármegye sorozó járásában az 1890. évben foganatosítandó fősorozás a következő sorrendben fog megtartatni, és pedig: A tiszáninneri sorozó járásban. Székely: Dorozsma, 1890. mártius 29., 31., április 1., 2., 9. és 10. — A felhívott hadkötelesek száma összesen 530.

A csongrádi sorozó járásban. Székely: Csongrád, 1890. április 12., 14., 15., 16., 17. és 18-án. — A felhívott hadkötelesek száma összesen 628. A tiszántuli sorozó járásban. Székely: Mindszent, 1890. április 8., 9. és 10-én. — A felhívott hadkötelesek száma összesen 523.

A szentesi sorozó járásban. Székely: Szentés, 1890. április 12., 14., 15. és 16-án. — A felhívott hadkötelesek száma 698.

Az idegen hadkötelesek, ugyszintén a jogcím vesztettek és a keresetképtelenségük tekintetében megvizsgálandó egyének minden eljárásban a sorozás utolsó napjain fognak a bizottság elé vezetetni. A polgári bizottság elnöke az összes sorozó járásra nézve: Stammer alispán, helyettes elnök a szentesi sorozó járásra Balogh János; a tiszáninneri, tiszántuli és csongrádi járásokra nézve Soós Pál és Ónodi Géza. Orvos dr. Réti János. Hatósági közegekül a szentesi sorozó járásra nézve Sarkadi Nagy Mihály polgármester, dr. Filó Tihamér főjegyző; a tiszántuli járásban Vidovics Antal; a csongrádiban dr. Cicatrieis Lajos; a tiszáninneriben dr. Kelemen Béla főszolgabírák köldettek ki.

— **A csongrádi iskolák.** E cím alatt a „Sz. és V.” a f. évi január hó 21-iki közg. biz. ülésen tárgyalt tanfelügyelői jelentés alapján a következőket írja: „A csongrádi iskolák túltömöttek s még így sem képesek a tanköteleseket befogadni. A tanyai iskolázás éppenséggel két új iskola felállítását teszi szükségessé. Csak hogy ezekhez, épp úgy, mint az oktatás ügyének előmozdításához általában, a legfőbbben, a pénzben szenvednek hiányt. A községi lakosai 5 iskolaadót fizetnek, ehez jön a csekély tandíjvédőelem és meglehetősen nagy summa állami segély; de mindez kevés. A tanfelügyelő erről terjedelmes jelentést terjesztett be és ebben, a két újonnan felállítandó tanyai iskola költségeire 4000 frt újabb állami segély megadását helyezi kilátásba.” — E tárgyra még visszatérünk.

— **A szentes-vásárhelyi vasut** építésére Mindszent község 100,000, Szegvár község 30,000 és Hódmezővásárhely 50,000 frtot szavazott meg.

— **Szerencsétlen halállal** mult ki január 27-én id. Lekrinszki Jánosné. Kamrájában a polera akarván fényelni, megcsuszott, s fejével az ott lévő hordók közé esve, szenvedett sérüléseiben azonnal szörnyet halt. Holttestét csak másnap reggel találták meg. 72 évet élt, s ismert buzgó vallásos nő volt. Temetése szerdán d. u. nagy részvéttel történt a „Zöld-kert” utcai halottas házból. Férjén kívül nagy számú gyermekei, unokái és dédunokái gyászolják.

— **A csongrádi dohány-főtőzsde,** mely ezidő szerint egyelőre Várad Jakab kereskedőnél van elhelyezve, — a szegedi m. kir. pénzügyigazgatóságnál, február hó 17-én, d. e. 10 órakor árlejtés tárgyát fogja képezni. Az eddigi dohány nagyárus a nagyáruda kezelésére két és kéttized százalék tőzsdijét élvezte. A dohány nagyárudának 1889. évi nyers forgalma 24,036 frt 91 krt tett ki, s hozzá anyagbeszerzés végett harmincöt kisárus van utalva. Az áruda kezelésével a bélyeg- és váltó-írlapok eladásának kötelezettsége másfél százalék eladási jutalék mellett, valamint a havanna szivarok eladására jogosultsága is egybe van kötve, mely utóbbi eladására másfél százalék, vagy ennél kisebb tőzsdijak igénybe vétele mellett adatik meg az engedély.

— **Uj gyógyszerárak megénkben.** A vármegyei közegészségügyi bizottság véleményezésére a belügyminister Sándorfalván Kristó Nagy Imre, Csanyon Domján Dezső gyógyszerésznek engedélyezte, hogy a nevezett községekből gyógyszerárakat rendezhessenek be.

— **Szolnok-félegyházi vasut.** Jász-Nagykun-Szolnokmegye közgyűlése elhatározta, hogy törzsrésztvények kiszolgáltatása ellenében, 50,000 frttal fog hozzájárulni a tervezett szolnok-félegyházi helyi érdekű vasúthoz.

— **Felhívjuk rendőrségünk** figyelmét a városunkban nagy számmal kóborló elzüllött alakokra, kik minden engedély és igazolvány nélkül valóslagos zsarolást üznek nálunk koldulásukkal s közbiztonságunkat is nem kevésbé veszélyeztetik.

— **A községi bíráskodás** ellátása a községi bíró és az első jegyző teendői közé tartozik. Nálunk azonban rég időktől fogva a másodbíró és egy melléje választott írnok intézkedett az ide tar-

tozó ügyekben. A mint értesülünk, új főszolgabíránk ezen gyakorlaton változtatni fog, mihelyt az első jegyzői állás betöltetik. Hír szerint, e helyre ideiglenesen Sohlya Gyula h. jegyző fog alkalmaztatni.

— **Fentartással** közöljük a hírt, hogy Kaszanyiczky Ferenc tanácsbeli ellen — följelentés folytán — hivatalos vizsgálat lett folyamatba téve közmunkaügyi számadásainak rendtelensége miatt. — Ha ez így tart, maholnap eljáróság nélkül maradunk.

— **Időjárás.** Mult hét elején pompás, majd nem tavaszi időjárásban gyönyörködhattunk, mely azonban e hét közepe táján valóságos áprilisi időjárásra változott. — Eső, hó, kellemes napos, majd fagyos idők váltották föl egymást, mi azonban legkevésbé sem volt befolyással vetéseinkre. — Ha valami rendkívüli elemi csapás nem érne, — a mitől Isten óvja már oly sokszor károsodott szegény népünket, — szép reményekkel nézhetünk a tavasz elé.

— **Az influenza.** Ez a divatos betegség, mely Európa minden vidékén egyre terjed, s Bécsben oly nagy mérvben uralg, hogy nem egy haláleset fordul elő következtében, úgy látszik, meggyékben és nálunk is mind sürűbben lép föl. Sok a náthás beteg közöttünk. (Elnáthásodott szedőink betegeskedése folytán ezért nyomattuk még jelen számunkat is újfönt Szentesen. — Szerk.) Először főtájás, majd láz és erős nátha lefolyása; majd pedig mint gyomorháj, hányás, étvágytalanság és hasmenés, hurutos és ideges bántalom jelentkezik. A berlini „Kreizeitung” szerint egyszeri kiheverése még nem véd meg attól, hogy újból bele ne essünk. A baj meggátlása céljából óvakodjunk a csoportosulástól és a hőmérsék-változástól, s ha szabadon vagyunk, védjük magunkat a szélről, s tartsuk zárva ajkainkat. Célzerű a szobának egyenletes hőmérséke 14—15 R. fok között. — A főváros polgársága az influenzának egy sajátos gyógymódját találta föl, mely nem áll egyébből, mint a nem is kellemetlen — ó-bor ivásból; de ha ilyen nem volna, az új bor is megteszi a hatást. — Sietünk fölemlíteni, hogy egyik helybeli tudós tanárunk, kinek komolyságához szó nem férhet, — egy eredeti magyar orvosszert hozott forgalomba, melynek B. M. „községi igazságügyi államtitkár” urhoz intézett verses recipéjét a köve között adjuk:

„Komisz egy betegség ez az — influenza,
Mert az ember fiát nagyon megkínozza.
A disznótor ennek igaz orvossága,
Mivel hogy minden bajt a pokolba vág a!
Mai nap minálunk egy malacot vágtak,
Miért is ebédre szívesen elvárlak.
A malac-paprikás gyomornak nem káros —
Maradok barátod, jó cimborád: János.”

Irodalom.

— **A Divat Salon,** e rendkívül fényes és valóban páratlan fényűzéssel kiállított divatlap legújabb füzetét örvendétes meglepetéssel kaptuk. Meglepett bennünket a feltűnő haladás, melyet e lap hazánk időszerű irodalmában képvisel. Eltekintve attól, hogy körülbelül 100 legváltozatosabb irányú, eredeti, legújabb divatképet közöl, a mi e füzetnek különös varazst kölcsönöz, két oly színes borítékképpel találkozunk, mely a technika óriási fejlettségéről tanuskodik. Ennyire sikerült divatlapot, megvalljuk, eddig sem nálunk, sem a külföldön nem láttuk. A „Divat Salon” hazánk két legkitűnőbb irónője: Fanghné Gyujtó Izabella és Szabóné Nogáll Janka szerkesztik. A „Divat Salon” ára egész évre csak 6 frt, félévre 3 frt, negyedévre 1 frt 50 kr. Megrendelhető Budapest, V., Gizella-tér 1. sz.

— **Rendkívüli irodalmi sikereket** arat a „Magyar Szemle,” ezen, Budapesten megjelenő kitűnő szépirodalmi hetilap. A közönség tetszése kísérje a lap reformált működését; nemrég kitűzött pályázataira pedig ötvennél több pályamű érkezett, melyek közt több igen becses munka van. Ajánljuk e derék szépirodalmi s kritikai hetilapot olvasóink becses figyelmébe. A „Magyar Szemle” kiadóhivatala (Budapest, új-utca 14.) kívánatra szívesen küld ingyen és bérmentve mutatványszámokat.

— **A nevelés legjobb segédeszköze a jó olvasmány.** Ez olyan elismert paedagogiai elv, melyhez semmi kétség sem fér. Csakhogy a szülők nálunk e részt bizony meg vannak akadva, mert míg az egész apró, 6—16 éves gyermekek számára igen sok jó olvasmányunk van, addig a nagyobbaknak, a 10—16 éveseknek nem igen van miből válogatniuk. Ezen a hiányon segít a „Magyar Ifjuság,” dr. Radó Antal e kitűnő képes újságra, melyet a közönség miniszterium is ajánlott, és mely immár nyolcadik évfolyamát éli. — A lap olcsó: negyedévre 1 frt 50 kr., mely összeg a kiadóhivatalba, Budapest, Gizella-tér 1. küldendő.

— **A Pesti Hírlap,** mely immár 12-ik évfolyamában lépett, ma kétségbevonhatlanul a legnépszerűbb s legelterjedtebb lapja Magyarországnak. A lap iránya szabadelvű és demokratikus; vezércikk-, tárcá- és karcolatírói s rendes rovatvezetői a legjobb nevű publicisták, szépirodalmi és hírlap-

írók. A Pesti Hírlap távirati, törvénykezési, napíri és szerkesztői üzenet rovatai leggazdagabb a napilapokéi közt; azonkívül kéthetenként zene- és sors-huzási mellékleteket is közöl s e tekintetben egyedül áll a napi sajtóban. Mutatványszámokat kívánatra egy hétig küld ingyen és bérmentve a kiadóhivatal (Budapest, nádor-utca 7. szám), hova az előfizetési pénzek — negyedévre 3 frt 50 kr., egy óra 1 frt 20 kr — küldendők.

— **A „Képes Családi Lapok”** szépirodalmi, ismeretterjesztő képes hetilap már tizenegy év óta küzd hazafias lelkesedéssel és kitartással nemzeti irodalmunk bátyjában; már tizenegy év óta lobogtatja a nemzeti művelődésnek s izlésnemesítésnek a zászlaját, s most is, a midőn Brankovics György jeles szerkesztése mellett már tizenkettedik évfolyamába lépett, a legelőkelőbb, a legkitűnőbb írók és irónők műveivel indult meg. A „Képes Családi Lapok” az összes szépirodalmi lapok között a legelőkelőbb, a legváltozatosabb. Tartalma az irodalom minden válfaját felöleli; képei a leghíresebb festők műveit mutatják be; „Hölgyek Lapja” című divat melléklete a legújabb divatképeket hozza, s a nevelés, az egészség, a gazdaság, a kertészet s a konyha terén nincs oly kérdés, melyet ne tárgyalna. „Regény melléklete” 3—4 eredeti regénnyel ajándékozza meg évenként előfizetőit. — „Zöld borítéka” telve van mulattató apróságokkal s talányokkal, melyeknek megfejtői értékes jutalmakat kapnak. — A „Képes Családi Lapok” előfizetési ára a „Hölgyek Lapjával” s a „Regény melléklet”-tel együtt egész évre 6 frt, félévre 3 frt, negyedévre 1 frt 50 kr. s a kiadóhivatal (Budapest, nagykorona-utca 20. sz.) melyhez az előfizetések legcélszerűbben postautalványon intézendők, kívánatra bárkinek ingyen és bérmentve szolgál mutatványszámokkal.

Csarnok.

Az arany király. 2

— Regény a jelenkorból. —

Az apró elhallgatott, a fanyar szó visszafojta benne a feleletet, s egy mély, csak Köhler ur olykori köhéscselése által megszakított csend követte a tisztviselő szavait. Az apa pedig homlokát ismét tenyerébe mélyesztve, némán tekintett maga elé.

Oly nagy volt a csend kívül és belül, hogy egész tisztán kivehetők voltak a gyors és erős léptek, melyek a ház felé vezettek.

Mintegy husz év körüli fiatal ember volt az, a ki a kis utcába fordulva, egyenesen az adófelügyelő házához ért. Sietve jött és igen izgatottnak látszott; arca lángolt a sebes menéstől, vagy a rekkenő levegőtől; könnyű kabátja és mellénye ki volt gombolva, hogy az esti szellő átjárja; kalapját kezében tartá, sűrű gesztenye-barna haja tömött fürtökben borult homlokára s halántékaira; — azt hihetnők, egy késői mulatságból, vagy egy hosszas utról lélekszakadva tért meg.

Jó kedvű azonban éppen nem volt fiatal emberünk; arcizmain inkább a harag tüze lángolt, szemei különös nyugtalansággal villogtak, ajkai közt félig érthetetlen szavakat mormolt, — szitkot, káromlást talán.

Ott állt a hivatalnok lakása előtt. Ez a hivatalnok pedig az ő apja, s ő maga az elveszett fiu, kiről benn a szobában éppen most folyt a tárgyalás.

Megállt egy pillanatra, midőn a termet így kilátgiva látta; egy pillantást vetett be, s önkénytelen habozni kezdett, hogy az apró embert a szobában fölismerte.

— Ah, tehát megelőzött az alattomoskodó? — dörmögte magában. — Ebből vihar lesz, tán jobb is lenne kitérnem az első dörgés elől!

Olyféle mozdulatot tett, mintha visszatérni akarna; de a következő pillanatban már visszafordult, s elszántsággal lépett be a kapun.

— Ejh, — ugys egyre megy! — szóló félhalakán, erősen összezárt fogai közül. — Így, vagy úgy, egyszer csak végire kell járnom!

Elszántan nyomta meg a fénylő sárgaréz kilincset, mely lázas markát mint jégdarab érinté s gyorsan fölnyitá a kaput.

Léptei zajára a jobb oldali szobából egy éltes nő lépett ki, kezében kis kézilámpával, s tiltólag emelte föl ujjait.

— Megálljon Gyuri, — jöjjön be csak hozzám! — szóló suttogva.

— Miért? Mi baj van? — kérde az ifju túrelmetlenül.

— Édes istenem, hogy néz ön ki? — folytató az idős asszony, lámpáját a fehér fenyőfa asztalra téve, s kezét rémülten csapva össze. — Hol volt ön Gyuri? — óh, édes atyja oly haragos. Istenem, istenem!

Az ifju épp azon volt, hogy közbevigjon, azonban a betűző lámpafény, mely e pillanatban szemébe csillant, hirtelen elhallgattatá.

A szemközti lévő szoba ajtaja föltárult, s az adófelügyelő erőteljes, magas alakja jelent meg a küszöbön. (Folyt. köv.)

Szerkesztői üzenetek.

H. Zs. Felgyő. Köszönjük. A lapot megindítottuk.

V. F. Helyben. Csak a f. szerkeszta visszaérkezte után adhatunk választ.

R. F. Helyben. Köszönjük. Felhasználjuk.

Vasuti menetrend.

K.-Kis-Szállásról indul	12:48	6:18
Félegyházáról indul	12:15	5:40
Budapestről indul	7:45	12:—
Temesvárról indul	8:57	10:45
Csongrádra érkezik	1:31	7:03
Csongrádról indul	9:—	2:15
K.-Kis-Szállásról indul	9:52	3:01
Félegyházára érkezik	10:29	3:36
Temesvárra érkezik	4:34	7:02
Budapestre érkezik	2:19	8:05

Porosz köszén.

Szobafűtésre a legjobb minőségű **Karolin-bányából** való darabos

porosz köszén

ajánl **Szabados Mihály** kereskedő.
100 kiló 1 frt 76 kr. 500 kiló vételnél 1 frt 70 kr. házhoz szállítva.

176.—89. vh. sz.

Árverési hirdetmény.

Alulirt kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. t. c. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a csongrádi kir. járásbíróóság 2140—89. számú végzése által Domán Mihály javára Hacker József csanyi lakos ellen 675 frt tőke, ennek 1889. évi szeptember hó 21. napjától számítandó 6 kamatai és eddig összesen 48 frt 11 kr. perköltség követelés erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróság lefoglalt és 1006 frtra becsült szobabutorok, tehén, kocsi, — megjegyezvén, hogy az alapfoglalási jegyzőkönyvben bíróság lefoglalt, a 18—19. tételeszámok alatt összeirt ingóságok igényperlés eldöntéséig árverés alól kihagyandók, — ingóságok nyilvános árverés útján eladatnak.

Mely árverésnek a 2140.—1889. számú kiküldést rendelő végzés folytán a helyszínén, vagyis Csanyon, alperes lakásán leendő eszközülésére 1890. év február hó 13-ik napjának délelőtti 10 órája határidőül kitűzetik és ahoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen, az 1881. évi LX. t. c. 107-ik §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is eladatni fognak.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. t. c. 108. §-ában megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő.

Kelt Csongrádon, 1890. évi január hó 29-ik napján.

KOTSMÁR JÓZSEF,
kir. bir. végrehajtó.